

Вона була задумлива, як сад

Микола Вінграновський

Вона була задумлива, як сад.
Вона була темнава, ніби сад.
Вона була схвильована, мов сад.
Вона була, мов сад і мов не сад.

Вона була урочиста, як ніч.
Вона була однінька, ніби ніч.
Вона була в червоному, мов ніч.
Вона була, мов ніч і мов не ніч.

Вона була, що наче й не була.
Але вона була! Була!
Любове, ні! не прощай!
Непевний крок свій не збивай.

Непевний крок свій в ніч і сад...

Сердець розбитих серцепад...

Непевний кроче мій, іди!
Непевний кроче мій, іди!!
Непевний кроче мій, іди!!!
Непевний кроче мій, не йди...

Страждаю я, страждає труд,
А хмари небо труть і труть,
І дні, мов коні вороні,
Дорогоцінний час несуть.

Вона була, вона була!
Вона була, як світ, як горн!
І її гори — моє горе,
В її краю мені хула.

Але вона — жона. Вона —
Самозбереження народу.
І мову, кров його і вроду

Їй доля зберегти дана...

Ну, що ж тепер мовчиш, мій вік
Цивілізованих калік?!
Вітчизно-сльозе-мріє-сну,
Прийми болінь моїх весну.

Бо наче я вже не живу,
Свою надію неживу
Приспав під серцем і не сплю...
Двадцятий вік як я люблю.

Вона була за всі віки...
В прощальнім слові до руки
Схилялись їй і ніч, і сад...
Сердець розбитих серцepad.